

РОЗДІЛ 1

ЩАСЛИВИЙ КОРІНЕЦЬ

Дивовижні.
Так називають везучих дітлахів. Похвала, наче медом полита на гарячі бісквіти. Але в родині Елли не вважали, що перехвалювати — це добре. Одяг попросувала? Ліжко застелила? Тарілку помила? І найважливіше, чи не лізла ти в чужі справи, щоб ніхто не ліз до тебе?

Навіть зараз, під час найбільшої... найнезрівняннішої... найблисकुчішої події, що колись взагалі траплялася за всі одинадцять років життя Елли Дюран, її батьки далі буркотіли та казали їй, що робити.

— На вішаки все розвішала? Бабуся всі ці мантиї власноруч прасувала, коли стара праска напартачила, — сказала її мама. — І щоб жодної зморшки!

Три джуджу-валізи висіли у повітрі посеред вітальні Дюранів, де всі речі Елли вже були акуратно розкладені та готові до огляду. Їхні сріблясті контури

сяяли, поки заклинання на щастя просочувалось в її пожитки.

— Так, мамо, — роздратовано відповіла Елла.

— Чаклун-камея? — спитав її тато.

— Так, тату, — вона приклала руку до грудей, де прямо за блузкою був засунутий різьблений медальйон з обличчями її батьків.

— А плетені руки?

Елла показала на косметичку, де лежала воскова копія рук її матері:

— Авжеж.

Мама потягла Еллу за одну з її довгих косичок.

— Я *не відпускаю* свою дитинку бозна-куди з такою неохайною головою. Я ж їх твоїм улюбленим стилем зачарувала. Пам'ятаєш, як їх робити? Їхню ранкову пісню?

— Так...

— Абріеле, люба, вона вже має все, що треба, — подивився тато поверх газети «Магічний Дріб'язок». Він постукав по свосму чорному капелюсі, від чого маленькі людські черепи, що оторочували його край, заусміхалися їй. — Нам треба рухатись.

Мама зітхнула:

— Себастьяне, я *досі* не впевнена щодо цього.

Це у вісімдесятимільйонний раз розпалило суперечку щодо майбутнього Елли в Інституті Аркан із Дивовижних та Моторошних Ідей.

Елла заткнула собі вуха. Вони все літо сварилися. Мама та бабуса хотіли, щоб вона залишалася вдома

та продовжувала вчитися у Заклинацькому Еколі у мадам Коллетт. Уся спільнота сперечалася, чи варто їй їхати. Але тато вважав, що вже час для нової пригоди, і вона була *більше ніж* готова залишити домівку.

Усі замовкли, коли бабусин улюбленець, півник Паон, прикрокував з ганку та закукурікав.

— Ану замовкли мені тут, чусте? — прокричала бабуса через вікно. — Такий чудовий захід сонця псуєте! Друга лінія надто гучна. Забагато парадів цього року.

Елла приховала усмішку:

— А тепер можемо покласти мої валізи до машини?

— Ось і я! Ось і я! Ось і я! — її молодша сестра, Вінні, увірвалася до кімнати. Її маленька джуджу-валіза тяглася за нею, переповнена іграшками по самі краї.

Елла нахмурилася на неї:

— Ми ж говорили про це вже тисячу разів. Ти надто мала.

— Добре, але можу я знову побачити твого листа? — втупилася в неї Вінні. — Тільки тобі доведеться почитати його мені... Не люблю читати, — заскиглила Вінні.

— Тоді не побачиш.

— Я просто *подивитися* хочу, — заканючила сестричка.

— Ми ж домовлялися.

— Ну гаразд! — тупнула вона крихітною ніжкою. — Гаразд!

Елла розслабила руку та, зітхнувши, відпустила листа. Вінні мацала чорний, як ніч, конверт, ніби то був шматок торта «Колібрі», зі слиною в роті, готова його проковтнути. Вона нахиляла його праворуч та ліворуч і дивилася, як він блискотить, та верещала, коли п'ять символів на конверті блимали. Око підморгувало, рот усміхався та язик висовувався, вухо ворухилося, крихітна рученька махала, а маленьке серденько пульсувало. Для Елли це також була улюблена частина.

П'ять Еталонів Дивовижництва.

Вона вже не могла дочекатися, щоб дізнатися, що в ній дивовижного, та приєднатися до групи згідно зі своїми талантами.

Вінні вщипнула печатку зі зоряного пилу та відкрила її, потім почала читати.

Елла ніколи не забуде, як чудово воно звучало. Її особисте запрошення. Її особистий шанс стати Дивовижницею.

— А як можна отримати диво? — спитала Вінні.

— З ними народжуються. Вони передаються у родині чи спільноті... — тато кахикнув. — А ще багато моїх знайомих Дивовижників обрали своє диво.

Елла розвернулася:

— Я не читала про таке...

— Ще багато дізнаєшся, маленька, — тато повернувся до своєї газети.

— А моє яким буде? — із цим питанням Елла гралася все літо.

— Дивозакляття, звісно, — відповіла мама так, нібито не було там взагалі чого вирішувати.

— А тут і купони є. Бачила? Вони рухаються, і цифри змінюються, начебто вони б'ються між собою. Цей каже, що пропонує найдешевші банки з погодою... Чекай! Ні, тепер цей, — у Вінні розширилися очі.

Елла була в захваті від метушливих купонів та їхньої постійної бійки. Тепер найдешевшими астролябіями хизувалася «Суперова Крамничка Сандг'я», а ціни від «Казкового Кіоску Вудфолка» розлючено блимали.

— Я теж хочу поїхати, — благала Вінні. — Хочу диво. Може, я зможу говорити з русальством.

Елла забрала запрошення назад:

— Нічого тут не псуй, гаразд?

Тато стрільнув поглядом в Еллу та підняв Вінні у повітря, наче вона важила не більше за кульку шоколадного морозива.

— Цвіркунчику, за якихось п'ять років і тебе ось так збиратимемо. У ту ж мить, коли тобі стукне одинадцять.

— Якщо все буде гаразд... — ледь чутно прошепотіла мама, та Елла вирішила не звертати уваги.

Авжеж, усе буде добре. Ліпше за добре. Навіть блискуче. Насправді дивовижно.

Вінні засопіла та занурилася обличчям у татову сорочку. Його жаба-компаньйон, Грено, заквакала, поки вилазила з кишені, та заплуталася в його

Елла пірнула з головою у м'який, круглий живіт бабусі, вдихаючи її запах так жадібно, як тільки могла: трошки меду, трошки лаванди та трошки масла.

— Просто пам'ятай, що ти ростеш із могутнього дерева, — бабуся підняла руки та накреслила знак заклинання на її брунатній шкірі.

Заплутані переплетіння коренів та звивистих квітів розросталися у чорнильних, виразних лініях на тілі і в мамі, й у бабусі. З роками вони ставали складнішими, подорожуючи їхніми спинами, руками та ногами. Елла любила проводити пальцями вздовж них, коли бабця дозволяла їй змастити олією її шкіру голови, дивуючись, як вони миттєво змінюються — новий бутон тут, нова квітка там, поки бабуся застосовувала свої вміння. Вони обидві були покриті мапами талантів та здібностей.

Заклинання завжди залишали свій слід.

Бабця поцілувала палець та торкнулася найкрихітнішої мушки ззаду на шиї Елли — плямки у формі ква-солини, що більшості нагадувала маленьку родимку, а решті — невдале набрякле татуювання. Вона пускала паростки, ніби молодий саджанець, відтоді як дівчинка почала працювати з бабцею у родинній аптеці, навчаючись, що беладона любить компліменти, для подорожі до Потойбіччя треба покласти монетки у черевички, а на сковороду для заклять найкраще додавати сутінковий зоряний пил. Плямка залишалася незмінною так довго, аж поки не розтріснулася, як біб: тонка лінія, схожа на розчерк пера, виростала

з мушки. Її перша відмітка Заклинача, що почалася так само, як і в її матері, і в її бабусі, й у прабабусі до того — спрагла, готова до її подальшої закликацької роботи.

— Вона розпускається ще сильніше. Я не зможу побачити, що там далі. Але ж ти мені писатимеш?

— Так, мем.

— І все розповідатимеш?

— Авжеж.

— І не вештайся там тими містами. Це неприродно — жити нагорі ось так. Погані речі трапляються...

— Знаю, бабусю, — Елла чула ту історію про мамину сестру-близнючку і як вона зникла того єдиного разу, коли родина навідалася до Дивовижницького міста. Її ім'я додалося до незліченних інших Заклиначів, що так і не повернулися з подорожі до неба. Але з нею нічого такого не трапиться.

— Обіцяю, зі мною все буде добре.

Бабуся поцілувала її чоло та допомогла натягти одну з білосніжних мантії поверх одягу.

— І щоб ми тобою пишалися, зрозуміло?

Звісно ж, Елла розуміла.

— Не давай їм себе ображати, — сказала вона.

Елла підморгнула:

— Ніколи.

— Готова? — спитав тато.

Вона востаннє озирнулася навколо. Сковороди для заклять стояли на плиті, родинний вівтар відсвічував